

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906163975872/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

ondt, og hun tog en stor sten op fra jorden og sigtede efter Henriks mund.

Den gale havde imens slået rebet om grenen og begyndte at stramme det. Netop som det blev gjort, trængte en høj gammel høstkarl sig gennem mængden, han behøvede ikke at skubbe til folk, de gik til side af sig selv. Da han stod ved Henrik, så han tilbage på pigen, og hendes ansigt, der havde været blussende rødt af harme, blev blegt. Han tog sin le fra skulderen og skar med et snit rebet over. Karlen strakte højre hånd frem for at gribe ham i armen, hånden blev sort og faldt ned langs med hans side. Pigen bag ved ham tabte sin sten.

Henrik og høstkarlen så på hinanden; ingen forstod udtrykket i Henriks ansigt, men det så ud, som om han bad om noget, som blev nægtet. Høstkarlen gik tilbage gennem mængden; vejen for ham var blevet endnu bredere end før. Folk så på hans ryg, der var bred og stærk; kun to så lige ned i jorden, en karl med en sort hånd, og en pige med et dødblegt ansigt.

Ad den vej, der var blevet åbnet, gik nu Henrik bort. Den gale vilde efter ham, men blev holdt tilbage; den blinde stod under grenen og vendte forvirret sit døde blik til alle sider, hans hjælpeløse mund åbnede sig i hans blinde ansigt, og han sae: Gid man vel var død.

En gammel mand tog ham ved armen og førte ham bort; mængden spredtes langsomt og mumlende. Til sidst blev den unge karl og pige ene tilbage.

Grete, sae den unge mand, — hvor skal vi nu gå hen?

Hun vendte sit blege ansigt i den retning, hvor Henrik gik alene: Jeg ved kun et sted, Karl; vi må følge med ham. Vi har været onde mod ham, mod det ene mænne-